

[Boligministeren.]

stol, som det ofte sker rundt om i landet og ikke mindst i den presse, som står de to ærede medlemmer nær.

Man har peget på den, jeg erkender beskudne ændring, der er foreslået, for så vidt angår den udvidede mulighed for beskyttelse af lejere i de såkaldte klublejligheder. Heroverfor vil jeg gøre opmærksom på, at den udvikling, der er foregået på disse områder, viser, at tiden trods alt ikke er inde til en videregående liberalisering på dette område. Der har dagligt været fremhævet eksempler herpå i presse, radio og fjernsyn, og jeg vil, selv om man måske umiddelbart har det indtryk, at navnlig fjernsynet har lagt disse problemer hårdt op, gerne udtale min anerkendelse af, at det er sket; selv om man også af og til har lagt ansvaret for det, der er sket, på mig, synes jeg, det er godt, at det er sket, og jeg synes det ikke mindst af den grund, at det i høj grad medvirker til at give den brede offentlighed, befolkningen — også dem, der bor godt, og som ikke har boligproblemer — et indtryk af, at der her i virkeligheden er et spørgsmål, som angår os alle, også dem, der har et sted at bo.

De daglige eksempler på den hensynsløse udnyttelse af denne gruppe af lejere, der er henvist til denne form for bolig, en udnyttelse, som praktisk talt — som jeg sagde — hele pressen med ganske få undtagelser har fordømt, understreger, at her kan vi ikke affinde os med disse tilstande. Det er da også karakteristisk, at der er delte meninger om, hvorvidt de foreslåede foranstaltninger er tilstrækkelige, men jeg kan dog glæde mig over, at selv det ærede medlem hr. Thestrup og det ærede medlem hr. Finn Poulsen klart har givet udtryk for en positiv indstilling med henblik på at komme disse forhold til livs.

Det ærede medlem hr. Rimstad pegede på den urimelighed, at der ikke er givet ejerne adgang til en forhøjelse, som yder dækning på grundlag af de dokumentationer, som vi i hvert fald fra ejerside har set fremsat. Andre ærede medlemmer har hæftet sig ved udtalelser, jeg selv har fremsat i så henseende ved tidligere lejligheder, ikke alene her i det høje ting, men

også andre steder. Jeg har ikke noget at føje til, jeg vedstår den vurdering.

Det ærede medlem hr. Thestrup antydede, at jeg tilsyneladende ikke havde dækning for min opfattelse andre steder. Ja, det ærede medlem har jo også været ude for en gang imellem at sige noget, som han måske ikke helt har haft dækning for.

Nu er vi gået lidt tilbage i tiden, men jeg vil dog gerne pege på, at når man i 1958 i den da vedtagne lov bestemte, at lovens gyldighed ophørte med udgangen af marts måned 1964, så var det vel ud fra den opfattelse, at vi til den tid, i marts 1964 — bedømt på det grundlag, man havde i 1958 — havde oparbejdet en vis boligreserve, en boligreserve, der i sig selv betingede et frit boligmarked med frit boligvalg, hvor udbud og efterspørgsel på normal måde kunne tilpasse lejeniveauet. Det har jo for ikke så længe siden været nævnt i det høje ting af det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at den konservative boligminister i sin tid regnede med, at når vi nåede frem til 1960, havde vi en betydelig boligreserve, ja, endog en boligreserve, der efter den opgørelse, som på den tid kunne udarbejdes — eller efter det skøn, man da anlagde, og med det tempo, man havde: 15.000 boliger om året — skulle andrage 60.000 lejligheder. Nu har man så imidlertid bygget ikke 15.000 lejligheder om året — hvilket altså i denne 10 års periode beregnedes at skulle give en reserve på 60.000 — vi har derimod bygget $\frac{1}{4}$ mill. lejligheder uden at have den boligreserve, som man skønnede i 1958. Så kunne vi naturligvis godt have ændret disse forhold, i højere grad have liberaliseret, end tilfældet er. Det er klart, at denne fejlurdering har mange relevante årsager, men så må vi andre også have et vist spillerum. Der forudsattes i hvert fald én ting, og det var, at vi inden lejelovens udløb havde en boligreserve, stor eller lille, en reserve, der i sig selv ville have den konsekvens, at man for en væsentlig del af den gamle boligmasse ville stå med en vis boligreserve, d.v.s. med tomme lejligheder; det ville igen medføre et lejetab, et indtægtstab for udlejerne, ligesom vi havde det i slutningen af 1930-erne. Et sådant lejeindtægtstab har ejerne ikke